

locus amoenus

Pere Duran

El mirador

Núria Esponellà

Vaig quedar esbalaïda. Ben aviat descobria, però, que les coses més certes són inexplicables i no poden ser traduïdes. Per això ho he guardat amb cautela al pensament i, com un còmplice estrany, torno a l'indret on l'he vist rares vegades.

El mirador és obert a la badia. A través dels troncs amforals dels pins, la mar estén cairells arrodonits, en un gran angular esferoidal que deixa entreveure la rodonesa dels límits.

Al llarg del dia, el vent exhibeix, en concordança amb els pensaments de qui contempla la badia, una variabilitat impensable: l'alba inicia una brisa que pren alè de marina-da suau i es torna garbí així que el sol s'instal·la; després a migdia es decanta a l'oest, bufen ràfegues de ponent tèr-bol fins ben bé mitja tarda; sovint, apareixen al nord quatre núvols desfibrats i s'obre un ull de tramuntana blanc-rogenic damunt el llom de les Alberes, com una còrnia encesa. La llesca de mar és encaixada en costes retalla-des: dunes fixades per pins arranats i bàlsam invasor cap al nord i, més enllà, els deltes esborrats dels rius fins a peu de muntanyes que moren al Norfeu; cap al sud, platges de muscleres que atalaien el moll abandonat i una costa edifi-cada fins a l'illa rocosa de Montgó, revestida de cases emblanquinades. Ho vaig veure per primera vegada asse-guda a la barana del mirador: dues barques de pescadors havien plantat bandera negra i pocs velers ratllaven l'aigua. Se'm va aparèixer nítidament: un raig de llum fosfo-rescent i llampant va esclatar en el cel, retingut uns ins-tants i, aleshores, es perfilà rere seu la figura irisada d'un nen estirat com una flama d'atxa, com si empaités el raig després d'una llarga persecució ingràvida. Al mirador obert a la badia, una tarda com avui.

a la badia